

Egy szokásos sztori

egy fiú és egy lány története

írta: Gelencsér Gergő

Főhős:

... Történetem egy szokásos sztori. Klasszikus esete, hogy egy srác megismerkedik egy elképesztően jó lánnyal és a sztori végére összejönnek. Előtte persze kell lenni kis bonyodalomnak is, hiszen a nélkül túl egyszerű lenne és túl szép is... A valóság azonban más. Semmi sem egyszerű. Semmi sem alakul úgy, ahogy eltervezted. Semmi sem az, aminek látszik. Fogalmazhatnák úgy is, hogy nem semmi itt semmi... Most azt gondolnád, egy újabb ponyvaregényt tartasz a kezvedben, esetleg olvasol monitorodon. (De ez most lényegtelen.) Mi értelme tovább olvasni, ha én magam is klasszikusnak nevezem és már az első pár sorban ellőttem egy elég fárasztó poént, közhelyet is?! Nem foglak meggyőzni az ellenkezőjéről. Néhol fárasztó, néhol felemelő, néhol különleges, néhol nevetségesen egyszerű. Viszont garantáltan valós lesz!

... Az élet, mások szerint a sors formálta ilyenné...

Első rész

A főhős egy Ducati motoron ül és az ország egyik relatív üres útján száguld, mögötte a lemenő nap fényei, előtte a város tornyainak sziluettje. Napszemüvegében tükröződnek a kanyarok, hosszú haja lobog a menetszélből... álljunk csak meg! Ez nem egy újkori western film az amerikai sivatagos tájon. Próbáljuk úgy, hogy a muki egy szobában ül számítógépe előtt. Borostás arca, előtte az asztalon félig összegyűrt sörös dobozok és CD vagy DVD lemezek szanaszét szórva a ruhák között. A szoba kicsi, alig fér el benne az ágy, az asztal és egy szekrény. A sötét miatt azonban csak az asztalt látjuk, mert legalább 3 monitor világít rajta különböző szövegeket kiírva. Ha jobban szemügyre vesszük, egy 20 év körüli srác fekszik a billentyűzeten. Szájában még ott a cigaretta, ami nincs meggyújtva. Asztalról lelógó keze egy félig tele lévő Bombás üveget szorít.

Így már valóság húbb, ugye?

Gyakran előfordult már velem... Az egyetemi évek teljesen élőhalottá formáltak. Reggeltől délutánig előadások, aztán bulizás az ismerősökkel, éjjel pedig tanulás és a virtuális világ. Alvással kapcsolatos problémáim nem sűrűn adódnak. Mikor már nem bírja a testem, azon veszem észre magam, hogy az asztalomon fekszek és csukva a szemem. Ahogy virradt a nap, a kezemből kicsúszó üveg a földön darabokra törött. Természetesen ráfolyt a jegyzeteimre. „Óóó, hogy az a...!” Csak ennyi jött ki belőlem. Ránéztem a monitorra, remek, máris elkéstem... Rohanás a zuhany alá. A hideg víz ilyenkor csodákra képes. (Nem kell félreérteni, nem másnaposságról van szó.) Egyszerűen fel kell még ébrednem ilyenkor. Jó szokása szerint a kutyám, Hacker bent fekszik az ágyamon a ruhák között. „Az ég áldja meg azt a falusi utcamix formáját!” A rajtam lévő törölközőt leszedve olyat kapott a hátsó felére, hogy egyből kiugrott onnét. A jó hír az, hogy elkészni már nem fogok, mert vagy negyed órája kések. Indulni kéne lassan...

Ne gondoljunk az amcsi hacker filmekre, főhősünk egyáltalán nem egy elvetemült bűnöző. Sőt általában az ilyen programozóknak macskájuk szokott lenni, szóval ez sem illik a képbe. Inkább a magyar egyetemisták életéhez próbáljuk hasonlítani a srácét. Mivel nincsenek olyan sárga taxik fél-arab, sebességmániás sofőrökkel Budapesten, mint New Yorkban, így hősünk egy Volkswagen Golfal jutott el a Duna partjánál lévő egyetemre. Nem, ez így túl egyszerű lenne! Egy robogója van, ami nem túl gyors, nem túl vagány, de mégse bicikli. (Azért persze határozottan jobb, mint a szocialista időkből ismert Babetta vagy Java.)

Beértem, rögtön, kikötöttem a robogóm, hiszen pest elég zűrés hely. Nem volt egy nagy érték ez a kínai csoda, de mégis jobb vele közlekedni, mint gyalog. Reméltem a padtársam felírta a nevem a jelenléti lapra, hiszen én is sokszor kimentettem őt. Ahogy felértem az előadó teremhez, látom az ajtó nyitva... Hmm... Máskor a professzor megköveteli, hogy zárva legyen! Beléptem...

Valami olyat kell elképzelni, mint mikor egy sötét helyen, például egy kriptában egyszer csak kinyílik az ajtó és besétál a beáradó fényben egy alak. A bent lévők biztosan vámpírnak nézhettek, ha nem is a fogaim miatt, de a torozomborz frizurám határozottan jól árulkodott éjszakai életemről. Az általános csönd után persze hangos nevetés tört ki. Elfoglaltam kómásan a megszokott helyem, de valami furcsa volt. Valami nincs rendben. Valami furcsa illat van a közelemben és nem kacag abból az irányból senki. Felnéztem olyan hihetetlenül értelmes fejjel... Egy sorral előttem a szélső padban egy ismeretlen csaj ült és pont felém nézett. Kapásból hátrafordultam, túl naív vagyok, ha elhiszem, hogy egy ilyen bige pont engem néz...

„Hú, azanyja!” Ennyit az első benyomásról, gondoltam magamban. De ő csak mosolygott rám. Ilyen tiszta és elbűvölő tekintetet nem sűrűn látni. Majd rögtön el is fordult, mintha neki is kellemetlen lenne a helyzet, hogy egy csöves főszer (jelen esetben én) bámulja, aki még jóformán ki se lát a szemén. Na, mindegy! Közben megérkezett a prof is, és diplomatikusan közölte, hogy azért késett, mert karambol volt a O-áson, majd vöröslő fejjel folytatta: „egy ócska robogós is elfoglalta a parkolóhelyem”. Voltak tippjeim, kié lehetett így utólag az a robogó...

Úgy látszik mégiscsak jobb ötlet volt ez a robogós téma, hiszen taxival nem tudott volna beállni a prof helyére és tuti lebukott volna, hogy már megint késik. Amilyen szerencséje van, a lépcsőnél még össze is futhattak volna. Gondolhatod, ha ettől a kis parkolóhelyes incidenstől a professzor elvörösödött, mi történt volna, ha megtudja kié az a csotrogány. Valószínűleg még a feje búbján a kopaszodó karika is bepírult volna... Mindegy. Szóval megúsza mindenki...

Egy történetből sem hiányozhatnak a főhős segítői. Természetesen hősünk a büfében előadás után találkozott a haverjaival és témáztak. Ott volt Roby, aki diplomás lesz egy félév múlva, ő túlságosan is megfontolt személyiség. Vele szemben ült Dave, a poénfelelős és mellette pedig Andrew a „nagy” csajozó. Ahogy mindig, nőkről, gépekről és a prof szidásáról volt szó. Hogy ne legyen unalmas a jelenet, Andrew hozza a formáját. Feldobja a kérdést:

„Szerintetek melyik cicán nincs tanga?” Mire Dave nagy okosan kijelenti, hogy:

„Ott szemben, azon a büfés asszonyon tuti nincs, mert akkora hátsóra nem lehet kapni.”

Nos, ebben az idilli „tanga vadászatban” egyszer csak mellettük elsétál egy középhosszú barna hajú csaj. A farmer pont úgy feszült, ahogy kellett és a szétzipzárolt fehér kabát is pont jól domborult. Mindkét srác megjegyezte a 2 perces csönd után: tuti nincs rajta! Hősünk csak hallgatott. Roby persze elkezdte az okoskodást, hogy inkább mennének oda hozzá és hajtának rá, mint itt gyerekeskednek. Erre jött a kontra, hogy miért nem mutatja be Roby akkor, ha olyan menő. Roby: „Mert azt így nem lehet. Ahoz kell a sors is. Vagy legalábbis egy olyan helyzet, ami különleges és...” De hősünk félbeszakította ezt a filozófiát...

Valahogy megszűnt a külvilág és megszólaltam: „Én ismerem... Ahogy megfordult, rögtön felismertem az arcát. Ő volt az, aki az előadáson bent ült.” Persze a többiek rögtön letámadtak. Kíváncsiak voltak, hogy én hogy ismerhetek egy ilyen nőt, majd jött a szokásos: „startolj már rá haver!” Ahogy ott állt egymaga a büfésnővel, olyan képet alkotott, mint egy rózsaszál a háttérben egy gőzölgő kupaccal. De ahogy ezen végiggondoltam, rájöttem mekkora hülyeségen jár a fejem. Olyan egyszerű lett volna odamenni, de mi történik, ha én elindulok felé és közben odasétál a valamelyik asztalnál rejtőzködő barátja. Az nagy égés lenne! Inkább valamit kitalálok és lelépek, mert még jó darabig hallgathatom haverjaimtól, hogy mekkora lúzer vagyok, ha itt maradok.

Amilyen szerencsém van, persze pont akkor álltam fel magam mögött a széket kitolva, mikor Szandy (ex csajom) arra jött. Bár nem vagyok az amerikai foci híve, nekem az ilyen brutális játékok sosem tetszettek, de most sikerült olyan szépen megforgatni „kedvesem” a levegőben, hogy öröm volt nézni. (Ezt a mozdulatot bármelyik blokkoló ember megirigyelhette volna.) „Öcsém, mekkorát zakózott!” jegyezte meg Roby, majd Dave is rögtön lereagálta a helyzetet Petőfi egyik versével... kicsit átköltve: „A büfébe toppanék, röpiült felém kutyám, és kitoltam a széket, had repüljön tovább!” Pont olyan fárasztó poén volt, mint az, ami utána következett. Sikerült egy villanás alatt felhívni e gyengéd mozdulatommal a fél sulis figyelmét. Volt, aki tapsolt, volt, aki nevetett, de mindenki bennünket bámult. Alig, hogy Andrew felsegítette, rögtön verte nekem a hisztit, ahogy mindig is szokta: Hogy én mit képzelek, hogy vele nem lehet csak úgy szórakozni, hogy én tönkretettem a méregdrága harisnyáját... a többire már nem is koncentráltam. Mikor befejezte és láthatóan várta a reakciómat lazán vállat vontam és betoltam a felborított széket a helyére. Ahogy visszafordultam, már kaptam is az első pofont. A másodikat természetesen már nem vártam meg. Megfogtam a lendülő kezét enyhén megszorítva. „Ezt fejezd be!” – mondtam. „Fogd már fel, hogy nem körülöttes forog a világ. Nem direkt volt, bocs!” Persze ő valószínűleg sosem fogja felfogni igazán, hogy szakítottunk és holnap már azt fogom hallani a barátnőitől, hogy így próbáltam visszahódítani. Vicces, nem? Pont így... Mindegy, ha ilyen sikeresen felálltam, akkor már lekezelek mindenkivel és elindulok...

Második rész

Az élet vagy sors, akárhogy is nevezzük, mindig tartogat meglepetéseket számunkra. Mindig valami új jön. Amire sosem számítunk. Általában a legkilátástalanabb helyzetekben történik valami, nagyon jó, ami kárpótlásnak tekinthető minden rosszért. Nézzünk csak végig a hisztis ex barátnőn. Kárpótlásul egy egész iskola előtt lejáratta a főhősünk. De mi a helyzet valójában vele? Folyton fáradt, a társaságot kerüli... Emberileg olyan, mint valami kiöregedett mécses, amiben alig-alig pislákol a fény. Számítógépével teljesen elzárkózik mindenkitől. Kutyája és néhány haverja számára az emberi kötelék utolsó láncszemei. Mondhatni magának köszönheti mindezt, de várjunk kicsit. Hogy szimpatikusabb legyen hősünk, vizsgáljuk meg hogy jutott ide...

Nem voltam ám mindig ilyen, amilyennek megismerhettél ebből a néhány soromból. Régen teljesen más ember voltam. Tudtam vicces, poénos lenni. Azt nem állítom, hogy nem voltam sose koromhoz képest túl megfontolt, mert ez mindig is így volt. Rengeteget beszélgettem felnőttekkel mikor a többiek egymást kergették az udvaron az általánosban. Ezt főleg a családi háttérnek köszönhetem. Sokat foglalkoztak velem. Aztán a számítógépek iránti érdeklődésre helyeződött a hangsúly, mikor megkaptam életem első gépét. Hogy ne legyen egyszerű, itt sem azzal foglalkoztam, hogy játsszak valamelyik aktuális menő játékkal. Természetesen megvoltak mind, csak inkább azzal foglalkoztam, hogy valahogy kikerüljem a másolásvédelmet rajta és haverjaimnak le tudjam másolni. Ezek után már csak egy kisebb ugrás kellett, hogy a programozás kezdjen el érdekelni. Ha olyan helyen élsz, ahol egész nap melózni kell a földeken, kertben vagy erdőben, akkor hamar megszokod a magányt. A számítógép pedig egy ilyen környezetben akár a legjobb barátoddá is válhat. A technika lett tehát számomra az egyetlen dolog, ami összeköti a kis falut a nagyvárosi élettel. Aztán jött néhány pofon az élettől. Rájöttem, hogy élni közben elfelejtettem. De nekem így is megfelelt. Különc vagyok, sosem tagadtam. Egyetlen cél az volt előttem hogy tanuljak és megálljam a helyem majd később a saját lábamon. Építeni akartam. Pontosan úgy, ahogy egy programot. Csak a valóságban. A műszaki pálya a nekem való, hiszen ott nem lehet semmit félre magyarázni. (Politikusnak kimondottan rossz lennék ilyen szempontból. Ahhoz túl konkrét vagyok.) Ami 3 méter az 3 méter ebben a világban. Nem 2,5 és egy kicsi vagy alig több mint 3. Pont 3 és pont.

Nyugalom, kedves olvasóm... Semmi halálos betegség vagy baleset vagy hasonló nem lesz hősünk formálója. Csak álmait kergette. Azzá akart válni, akit elképzelt magának. Közben pedig, ahogy ő is fogalmazott... Elfelejtett élni. Nem gondolta, hogy jobb is lehet annál, amit megálmodott magának. Aztán, ahogy említettem, általában ilyenkor jönnek a fordulatok a filmvászonon és az életben is. Csak az életben talán nehezebb észrevenni őket, pedig gyakran az orrunk előtt vannak. Annyira közel, hogy nem látunk tőle semmi mást, mégsem vesszük észre.

Harmadik rész

Szóval közel van az a dolog. Annyira közel, hogy... konkrétan a hősünk orra előtt ül. Ő persze nem néz maga elé, miért is tenné? Nincs semmi különös, ami felhívna figyelmét. Csak bágyadtan áll, kapaszkodik az erre a célra létesített bőr szíjon és bámul ki a metró ablakán. Bámulja az ürességet, a sötétet. Igazából maga sem tudja, min gondolkodik... Saját arcképét látja, ahogy elmosódik a koszos üvegen. A metró süvítő hangot ad, ahogy az alagútban a levegőoszlopot összenyomja maga előtt, így pedig a nyomás hatására a metró és a fal között felgyorsul a légáramlás. E kis tudományos kitérőt be is fejezem, mert a végén elfelejtesz tovább olvasni! Tehát most már jönne kéne egy kis akciónak is a főhősi monumentális monológ után, ami természetesen az időhúzást szolgálta és azt, hogy megszerethető figura legyen.

Tehát az ülő hölgy (mert hogy egy hölgyről van szó, ki gondolta volna?!) egyszer hirtelen felkel, és odasétál a metró hátuljában utazó srácokhoz. Hogy sétál, az lehet nem a megfelelő kifejezés. Inkább olyan esetlennek tűnik mozgása, mint aki csak nehezen tud megállni a lábán. Ülésről ülésre kapaszkodva végigküzd magát a fél kocsin. Akárcsak valami akciós a mögötte felrobbanó vagy leszakadó kocsiról menekülve. Hátul valami graffitis srácok ülhetek, legalábbis a stílusukból az jött le a hősünknek, mert ő időközben megunt a saját arcképével való ismerkedést. Szóval az a tipikus bőgatyás félretolt baseballsapkás focimezes srácok. Egyikőjükénél két dobverő van, amit hol az ablakhoz, hol az előtte lévő szék támlájához üt. Zenei hatása nem rossz éppenséggel, de elég zavarónak hat. A hölgy eközben odaér az említett zenemágushoz és lekever neki egy pofont...

Nem tudom, honnét vehette a bátorságot, egy idegent felpofozni minden előzetes nélkül. Főleg hogy elég alvilági sráckokról van szó. Aztán elég furcsa hanglejtésben hangosan a fülébe mondta, hogy: „Add át a helyed az úrnak!” Utána néztem csak, hogy egy öregúr is részese a kialakulóban lévő vitának. Ő persze semmit sem szólt az egészhez, éppen olyan értetlenül nézte az eseményeket, mint én vagy akárki más a metróban. Rövidesen újabb pofont kapott a srác, de ez most elcsúszott és inkább a sapkáját röpítette le bozontos hajáról. Senki sem számított rá, ami ezek után bekövetkezett...

Bekövetkezett? Megütötte talán a srác és hősünk odarohan lovagiasan megmenteni? De ő nem az a típus, aki verekedésbe keveredne, főleg egy ismeretlen hölgy miatt. Vagy talán egy kés villant elő? Ez még rosszabb lehetőség. Ilyen helyzetet senki sem tudna lereagálni, hacsak nem valami kínai harcművészetet tanult, és egy jól irányzott pörgős-forgós rúgással lefegyverzi az ellenséget... De a valóság még ennél is meglepőbb eredményt produkált:

A srác duzzogva felállt és átadta a helyét, majd folytatta a kínos csend után a dobolást a metró hátsó ajtajánál lévő kapaszkodón. Nem nagydolog, gondoltam én... Egy ilyen nagyvárosban senki sem foglalkozik a másikkal. Az utasok közül senki sem segítene az öregén például, ha összeesne. Az emberi közöny... gondoltam, de a műsor közben folytatódott. A hölgy most már az új helyét elfoglaló öregúr arcához közel hajolva ismét valami furcsa hanglejtéssel ezt mondta: „Szííívesennn” Majd mivel az úr nem válaszolt...

újra: „Szívesennnn!” Igen, gondoltam magamban, újabb példa az emberi közönyre. De már jött is vissza az ülések közt. Most hogy tisztábban láttam az arcát, ismerős volt és főleg... részeg. Ez utóbbi persze nem az arcából jött le, hanem hogy egy kisebb fékezésnél ráesett egyik utasra. Éppen eleget filozofáltam a közönyről, hogy most már úgy érzem nekem is tennem kell valamit. Odaléptem a hölgyhöz, felemeltem és leültettem a konfliktusok előtti helyére. Nem tűnt hálásnak, pedig jogosan mondhattam volna én is, hogy „szívesen!”. Ahogy hátrahajtottam a fejét a támlának és haját eltúrtem az arcából, márt tudtam ki Ő.

Bizony! Jól a tipp, Ő az a bizonyos lány az egyetemről és a büféből. Micsoda véletlen?! Mekkora lehetett az esélye, hogy pont ugyanakkor ugyanott lesznek? Reggel fogadjunk nem gondolta volna egyikőjük sem, hogy még aznap egy budapesti metró kocsiban, valamikor délután egymást átkarolva (jobban mondva már csak a lány kapaszkodik a srácba) fognak ülni. Ha például Szandy nem akkor megy el hősünk mögött, akkor nem borítja fel őt a székkal, így sokkal előbb elindulhat, és egy korábbi metróval ér haza. Vagy vegyük figyelembe az ellenkező szempontot. Ha a lány később végez az egyetemen, vagy csak nincs ittas állapotban, valószínűleg fel sem ismerik egymást abban a tömegben. De ez nem fontos. A lényeg, hogy megtörtént, és mindkettőjükben elindított valamit...

Ilyenkor elindul az emberben a bolondbogár. Most mi legyen, ide tettem a helyére. Odébb kéne mennem, hiszen nem is ismerem, megtettem, amit tudtam. Segítettem. Sokáig nem hagyott filozofálni a lány. Éreztem, ahogy lassan átkarol és szorít magához. Ha akartam sem tudtam volna odébbállni. De sebjaj, gondoltam legalább nem hiszik a körülöttem lévőket, hogy én vad idegenként fogdosom. Végén még feljelentenek. Sokáig nem szólalt meg, majd fáradtan kinyögte: „szeretlek”. Tuti nem volt magánál! Nekem ilyet mondani, főleg, hogy egyszer látott összesen? Aztán mintha mondani akart volna valamit. Közelebb hajoltam, de mikor rájöttem mi lesz belőle már késő volt menekülni. Pont telibe kaptam az aznapi büfés kaját. Elővettem egy zsebkendőt és mivel már nem lehet mit tenni, megtöröltem a bájos arcát, majd utána ruhámról próbáltam eltüntetni a... bizonyítékot. (Jut eszembe, egy tipp: zsebkendőt mindenki vigyen magával, bármikor jól jöhet!) Majd morcos hangon odavágta a következőt: „aaa táskám!” Azt hiszem ezt akarta az előbb is, csak az „a”-betűt furcsábban ejtette... Most már megbizonyosodtam róla, hogy tuti nem kedves és nem gondolta komolyan, hogy szeret. Most már mindegy. Itt nem hagyhatom. Nehéz volt, de a karomban kellett kivinnem a metróból, majd a táskájában lévő kulcsomón álló házszámhoz küldtem el egy taxival. Ahogy ott álltam és néztem, hogyan tűnik el a Suzuki swift a délutáni forgalomban, eltöprengettem... Vajon tudni fogja, hogy ki segített neki? Vajon el kellett volna mennem vele? Vagy egy cetlit hagyni neki ironikusan a nevemmel és azzal, hogy „szívesen”?

Mint mindig, most is megszakította a gondolatmenetemet valami. Ma ezen már egyáltalán nem lepődtem meg. Elment mellettem egy robogós, és mintha egy madár tette volna tiszteletét a fejemen, nagyot koppant mikor leesett, hogy reggel motorral mentem az egyetemhez...

Ritkán adódik olyan pillanat, amely képes megváltoztatni az egész életed. Kettéosztani, ami előtte voltál, és ami utána leszel. Meglehetősen hosszúnak tűnik és a külvilág teljesen megszűnik. Csak az illető és te létezel...

Ez egy ilyen pillanat volt. Gondolom mindenki érzett már hasonlót. Hősünkre is nagy hatással lesz e találkozás, akármilyen furcsa körülmények között is történt. (És akkor még finoman fogalmaztam...) De a találkozás varázsa talán pont ettől megismételhetetlen és egyedi.

Vajon tudni fogja a lány „megmentőjének” kilétét? És ha fel is ismeri, hogy fog hozzá viszonyulni?

És most jön a „happy end”. A lány felhívja a srácunkat megköszönve segítségét. Kicsit szégyenlősen, feszélyezetten érzi magát. Talán még randira is hívja, mert adósának érzi... vagy éppen bejön neki. (A megmentőjükhöz általában vonzódnak a csajok.) Aztán... Ácsi! Honnét tudná a számát?

Szóval nem tudja a számát, hiszen nem ismeri. Na de akkor hogyan találkozzanak?

A legkézenfekvőbb megoldás hogy másnap a suliban látásból felismeri. Odamegy hozzá elnézést kér a kellemetlen viselkedéséért. Kiderül annak az oka, hogy miért volt ilyen állapotban. Hogy pont most szakított a barátjával és nehéz neki elviselni, érzelmileg most kissé labilis. Ez kapóra jön hősünknek, és elhívja egy romantikus vacsira. Gyertyafény, halk zene, pohár vörösbor és minden kellék. Aztán...

Kiderül, hogy még csak a harmadik résznél tartasz! Itt sosem fejeződik be egy történet... ☺

Negyedik rész

Ahogy jól bevált szokás tartja, a spanok összeültek aznap is egy késő délutáni sörözésre. Szerencsére van a kóterhoz egészen közel egy kis sörkert. Ide járnak ki a kar unatkozó diákjai, mikor éppen nincs semmi dolguk. A többség csak „a hely”-nek emlegeti. Talán a „jó hely”re gondolva vagy talán azért mert „helyben van”. Nem meglepő Andrewt, Davet és Robeet itt találni. Szinte mindenki ilyenkor itt ül kint. (A strébereket kivéve, mert ők az egész délutánt áttanulják...)

A félreértés elkerülése végett, egyáltalán ne gondoljunk alkoholizmusra. Szimplán csak a társaság, és az információcsere lehetősége, valamint a pincérnő és persze a mindig hideg csapolt sör vonzza ide a hallgatókat. Éppen valami halk zene szól az alaphangulat megteremtéséhez, közben kijön a csinos pincérnő, Katy. Andrew rögtön le is támadja...

- *Nem hiszek a szememnek, ma Katy van... Gyere ide cicám!*
- *Sziasztok srácok! A szokásos lesz?*
- *Persze szépségem! De csak mert Te ajánlottad... Különben mizu?*
- *Semmi extra. Ma punnyadás van... Jó titeket itt látni. Ő nem jön ma?*
- *Áh, otthagya a robogóját az egyetemnél... De segíthetek is, ha gondolod.*
- *Ne is álmodj róla... Ismerlek Andy! – tudván, hogy ezt a becézést Andrew utálja*

Amíg Katy kissé csalódottan a pult mögött szorgoskodik, Rómeónk kifejti nézeteit barátainak...

Szerintetek van esélyem nála? Tuti, hogy veszi a poénjaimat... Én nem értem a nőket. Olyan bonyolultak néha. Küldenek csomó apró jelzést, hogy szimpatizálnak Velem, aztán pedig eltitkolják a következő cselekvésükkel. Mintha azt várnák, hogy én tudjam alapból kinél van esélyem. Ha pedig leráznám őket, akkor ők teljesen ártatlanok! Ők nem akartak kikezdeni velem, pedig dehogynem!

Erre Robee: *Szerintem pedig csak élvezik a helyzetet. Megkövetelik, hogy udvaroljunk nekik. Éreztessek velük, hogy nők... Kis romantika... Aztán persze a döntés jogát fenntartják maguknak. Olyat még nem láttam, hogy a csaj beleegyezése nélkül...*

Katy közben már hozza a két pohár sört és egy kávét:

Mibe kéne beleegyeznem? Csak nem engem beszéltek ki a hátam mögött?!

Dave is végre megszólal a két nagy filozófus közt. Már szinte feltűnően csendes volt...

Nyugi, még nem, de a következő kör után már van rá esély...

Tudod, minden szebb egy pohár fenekéről nézve... És minél több a pohár...

Szóval hozol még egyet?

Katy: *Kösz, ez jól esett!*

Dave: *Te, figyu! Nem akarsz Andrewval elmenni? Persze csak sétára gondoltam...*

Nagyon helyes ám, és olyan sokoldalú, hogy az már majdnem gömb!

Hogy megmentse kedvenc kávéfelfeljáróját, és hogy ő kerüljön a középpontba Robee visszavág:

Ne foglalkozz vele Katy, ismered Dave-t, csak beindult a poén gyár. Különben sem illő egy hölgytől ilyet kérdezni! A csajoknak törődésre van szüksége! – Ezzel átnyújtja az egyik cukrot a mérges pincércsajnak, aki már persze hozzászokott az ehhez hasonló beszélgetésekhez. Katy elmosolyodik. *„Látod, egy igazi úriember!”* Majd gyengéden megsimogatja Robee hátát. *Köszönöm! Édes vagy... A vizsgáid hogy sikerültek? Szorítottam ám!* Robee kissé színészi arccal: *Elkúrtuk, nem kicsit, nagyon! Miért? Mert nem tanultunk eleget! Pedig tanultunk reggel, délben, és este! De ez nem elég... ilyen böszmeséget még...* Ez a lassan szállóigévé váló mondat ebben az előadásban nagyobb sikert aratott, mint Dave megszólalása. Mindenki nevetett... De hát mit lehet tenni, Robee ilyen téren nagy tehetség.

Ahogy telik-múlik az idő, akárcsak a mesékben a szőke herceg a fehér lovon, megjelenik egy korántsem mesebeli, robogós, barna hajú alak. Letámasztja járművét, majd a sisakot levéve, mint aki egy csatából jön meglöbögatja összeborzolt frizuráját. Mondanom sem kell, szinte senki sem figyel rá... Még mielőtt odaérne a haverokhoz, Katy odébbáll. Egy másik asztalnál már jeleztek, hogy fogytán a készlet...

Pacsi emberek! Végre ideértem. Nem fogjátok elhinni mi volt ma! A csaj a büféből... – Dave: *az ex-ed?* – Neeem! *A másik, a barna, fehér kabátban. Összefutottam vele a metróban.* – Andrew: *és aztán? rányomultál?* – *Hát nem igazán. Inkább Ő rám...* Dave: *Sínen vagy Öreg, mint József Attila, csak az nem a metróén volt!* Andrew: *aztán jött az leszóltás: „Szia, te is ezen a vonaton utazol?” mi? Hehe...* *Te még mindig azt hiszed, hogy ez menő szöveg? Nem, a szitu az volt, hogy segítettem neki, aztán magamon is. Aztán mikor kiértünk betettem egy taxiba és hazaküldtem.* Andrew: *Mit csináltál ember?! Te nem vagy 100-as!* Dave: *megvolt már a metróban? Aztaaaa! Nem vagy gyenge...* *Félreértitek! Nem volt magánál a csaj, magamhoz mégsem vihettem. Az emberrablás!* Robee: *elkábítottad, mi? Tudtam én, hogy tudsz te a nőekkel bánni... a nap hőse!* *Valójában részeg volt és lehányt.* – Dave: *Na, hát az ciki haver...*

Katy csak fél szavakat hall a beszélgetésből, mert a benti törzsvendégek már bealapozták a hangulatot és magukat is rendesen. Most rápillant a terasz jobb sarkában lévő asztalra. Látja, hogy a feledékeny ismerőse éppen tiszteletét teszi. Először gyors léptekkel megindul üdvözölni, aztán lelassít mikor jobban kivehető néhány szó: *„és hogy hívják?”*, *„Alexis volt a kulcstartóján”*, *„Haver, mákodik van...”*, *„legközelebb metrózok én is”* De már meglátták a srácok, és integetnek, hogy mennyen... Ez olyan helyzet, mikor sok lekvárt eszünk. Ha menni kell, akkor menni kell...

- *Gondolom még két sör, és a késő úriembernek mit hozhatok?*
- *Szia Katy! Tudod, milyen a tömegközlekedés... Épp... kilyukadt... a...*

- *Metró kereke, mi? Főleg, hogy előtted a bukósisakod. Kérsz is valamit vagy mész?*
- *Látom nem vagy jó kedvedben... Ne haragudj, de ahogy mondtad, megyek is... csak beköszöntem. Majd ütközünk holnap ilyen körül.*
- *Felőlem maradhatsz is, nem azért mondtam... De akkor... akkor! Szia!*

Senki sem ért semmit. Alap esetben egész jól megértették egymást. Most, hogy a főhős felpattant a robotjára, Katy már bátran megkérdézheti barátait, miről vagy inkább kiről beszéltek az előbb.

R: Ez mi volt az előbb Katy?

K: Bocs, csak sok a meló... nincs kedvem jópofizni... Különben milyen nevet említettetek az előbb?

A: Alexis, talán ismered? Jó kis bige...

K: Nem igazán... inkább látásból, szóval mi történt?

D: Összejöttek a metróban, aztán smárolás helyett lerókázta a csaj. Kemény, mi?

Katy reakcióját már nem tudhatjuk meg, mert közbeszól egy újabb véletlen. Feltűnik ismét robotgósunk. „A mai nap meg van lőve! A sisak itt maradt... Nah, csá még egyszer!”

Miután Katy is sarkon fordul és bent szolgálja ki a szomszéd vendégeket Robee, Dave és Andrew elemzik a történéseket. Nem egészen úgy, mint a Gyilkos elmékben vagy a Helyszínelőkben, de mindenesetre feltárnak lehetséges összefüggéseket. Ember és ember közti kapcsolatokat illetve ember és pohár közti, majd pohár és pénz közti arányosságokat.

R: Figyeljétek meg, ez a csaj még akar valamit...

A: Nekem lennének tippjeim, mit...

R: Rögtön gondoltam! De én arra gondolok, hogy nagyon érdeklődött mikor meghallotta a másik csaj nevét, és kicsit kiakadt. Vagyis olyannak tűnt...

A: Áh, hiszen mondta is... sok a meló.

D: Aztán még hozzájönnek az olyan vendégek, mint „Andy”, akik lefárasztják...

A: Nem telefon, ne szójjá' bele, jó? Csak növelem az önbizalmát...

R: Lehet ismeri mégis a csajt... Alexist. Vagy tud róla valamit, amit nekünk is kéne...

D: Én tudok egy fontos dolgot... minél több sört iszom, annál jobb a hangulatom, viszont egyre kevesebb a pénzem. Tehát a hangulat és a pénz az fordítottan arányos. Ebből következik: „a pénz nem boldogít, hanem boldogtalanít...”

A: Te ma már ne igyál többet! Jobban jár mindenki...

R: Gyökerek! © Hogy én miért lógok folyton veletek?!

D: Mert nélkülnk unatkoznál...

A: Ja...

Ötödik rész

Nos, egy kis kitérő után gondolom már mindenki kíváncsi arra, hogy mi történt a taxiban hazafele zötyögő piás Alexisünkkel. Pech. Ez valószínűleg sosem fog kiderülni. Viszont vannak itt még rejtélyek jócskán. Miért volt nem nőhöz méltóan berúgva? Megismeri-e hősét másnap? Fájni fog-e a feje másnap? Jó, erre a kérdésre már gondolom te is tudod a választ!

A helyszín: az egyetem előtt. Idő: másnap reggel, kicsit borongós. Helyzet: változatlan... Ahogy a kamera közeledik az egyetem part felőli oldalának homlokzatához, egyre élesebb a lépcsőn ülő női alak. (Mi? Kamera? Jelen esetben inkább olvasói látkép... vagy valami ilyesmi. Szóval ilyen kuksoló izé! Jó, marad a kamera! ☺) Fehér kabát, barna haj... Az immár gyalog érkező hős ezen öszkép láttán kitörli az álmodást szeméből és megindul az alak felé. Lassan felér a lépcső tetejére. „Szia” és... hát ez nem Alexis! Kalapáló szíve lassan kezdi felvenni a normális ritmust, majd rájön, hogy lassan kezdődik az előadás. „bocsi, összekevertelek valakivel...”

Már második alkalom hogy miatta beégetem magam. Először a metróban, aztán itt. De a napom további feléről ekkor még tudomásom sem volt! Előadás kellős közepén, mikor már mindenkinek lankad a figyelme, így korán reggel, eszembe jutott, hogy az előttem lévő sorban kéne ülnie. Úgy tűnik kemény dolog a másnap. Ma nem jött be. Később persze megbántam az elhamarkodott kijelentésem. Ez a később, konkrétan 10 perc lehetett. Ekkor belépett a célszemély. Elhaladt a padja mellett... Akkor hova megy? Egyenesen a Professzorhoz. A fülébe mond néhány szót, majd elkomorul az arcuk. A prof. kérdő arckifejezésére Alexis bólogatni kezd. Gondoltam, igyekszik meggyőzni egy ZH halasztásról. E röpké gondolat azonban szertefoszlott, mikor a prof. megszólalt.

„Úgy vélem egy férfinak kötelessége minden tettét vállalni, rendben, távozhatsz!”

Kezdtém rosszat sejteni, mikor elindult felém Alexis. Persze mindenki figyelte, kivel „mehetnek”. Először habozni tűnt a padsoromnál, majd határozottan felém jött. Megfagyott bennem a lélek. Megismer? Honnét ismer? Ezek után jöttek a sokkal idegesítőbb kérdések: Mi a frászt mondhatott a prof.-nak? Mit akar? Mennyek ki vele? Már késő, megfogta a kezem és elkezdett húzni. Meg sem tudtam szólalni, csak felálltam és követtem. El sem hiszem, kilógok az előadásról... mi lehet ilyen fontos?

- Szia! Hova van kedved menni? Miénk az egész nap!
- Mi? Miért? De... hogyan?
- Hogyan ismertelek fel? Oh, téged könnyű! A taxis leírása alapján a portás bácsi itt rögtön rád ismert. Kis aranyos... Sokat beszélgetsz az öregúrral?
- Néha... De miért hívtál ki?

- *Hát hogy megköszönjem a tegnapot! Szóval hova mennyünk?*
- *Nagyon szívesen, de előadás van. Bent kéne ülnöm, és Neked is... utána esetleg...*
- *Bla, bla, bla... utána, ha van kedvem... naponta hallom ezt! Ne legyél nyuszi!*
- *Látom, nem érted. Mindjárt itt a vizsgaidőszak, és... vissza kell mennem.*
- *Nekem most van kedvem! Különben oda már úgysem mehetsz vissza...*
- *Mi? Jut eszembe! Mit mondtál a prof.-nak?*
- *Csak egy kis apróság. Képzeld, gyerekünk lesz. Szóval el kell kísérned...*
- *Te megőrültél? Hogy tehetted? Nem is ismerlek!*
- *Jó gyorsan. Hát akkor ismerj meg most... gyere.*

Ilyen a mai világ. Manapság eldobhatjuk a hagyományokat. Mi, férfiak már elvesztettük az udvarlás feletti kizárólagos jogunkat is. Manapság ha egy csaj akar valamit, akkor azt megszerzi. Nem feltétlenül rossz ez persze. Sőt, inkább kényelmes ilyen szemszögből vizsgálva. Mielőtt azonban eljutnánk a nőuralom és férfi elnyomatás gondolatáig és a hasonló apokaliptikus képekig, térjünk csak vissza a furcsa randihoz...

Elmentünk egy közeli fagyizóba, mivel nem tudta eldönteni melyet szeretne, mindenből kért egy kicsit. Kiültünk a parkban egy padra. Szinte gondoltam, hogy le fogja borítani a padra. De kitalálta, hogy üljünk át egy másikhoz és figyeljük, ki akar leülni oda. A máskor unalmas park egy csapásra vidámparkká változott. Volt, aki odaosont majd mikor észrevette, morcosan továbbsétált. Volt, aki már csak akkor vette észre mire ült és már késő volt. Mikor kezdett unalmas lenni, elindultunk a plázába. Ezt a jól bevált trükköt szinte minden srác ismeri és alkalmazza, ha le akarja kötni barátnője figyelmét. Most azonban úgy tűnik nem jött be a trükk. Nem lehetett vele beszélni kajáról, ruhákról, filmekről, zenékről, és úgy igazából semmiről, ami egy átlagos ismerkedés közben szokás. Ekkor meglátta a liftet. „Liftezzünk!” Ha a 8 éves unokaöcsém mondja ezt, még meg sem lepődtem volna, de egy legalább 10 évvel idősebb csaj? Végül is semmi rossz nem sülnhet ki belőle. Amilyen szerencsém van ezzel a lánnyal talán még be is szorul a liftajtó és kettesben maradunk. Álmodozni szép. Csak felébredni pocsék. Főleg, ha a liftre ki van írva, hogy: „Karbantartás alatt, kérem, használja a lépcsőt!”. Ennyit még sosem lépcsőztem egyszerre, főleg hogy végig rohanni kellett mire felértünk a tetőparkolóhoz. Halvány fogalmam sem volt, hogy mit akar itt. Nincs kocsim! Hoppá, talán az övé van itt! Már világos. Aztán újra homályos lett minden, mikor kijelentette, hogy etessünk halacszkákat. Én tuti le nem mászok innét valami közeli tóhoz vagy mihez. Bár jobban jártam volna, mert így minden pénzem elfogyott.

Tudniillik: a hal etetés úgy néz ki, hogy a pláza tetejéről ledobunk egy 200-ast és figyeljük, ki veszi fel a földről. Vicces tud lenni, mikor ketten-hárman is ráharapnak, majd diszkréten mindegyik otthagya, és egy negyedik viszi el.

Dave egy cinikus megjegyzésével élve lehetne talán a legjobban jellemezni a pillanatot:

„A legtöbb butaságot életünkben a nők miatt követjük el. A második legtöbbet a pénz miatt. De ha a nőd szórja a pénzt, azt az előző kettőnél is nagyobb butaság hagyni!”

Mivel elfogyott hősünk minden fityingje, és az idő is borongósabbra fordult, a mókának vége szakadt. Beültek egy kis bárba, ahol jó zene szólt, és utólag a fizetésnél kiderült, hogy a csaj ismerte a tulajt. (Természetesen hozzáírta a többihez...) A metrós előzmények után már talán nem tűnik meglepőnek, hogy a hölgy most is többet ivott a kelleténél. Eleinte csak a hangos nevetések árulkodtak, majd énekelni támadt kedve. Ennél égőbb már csak az lett volna, ha egy karaoke bárba ültek volna be. Más választása nem maradt hősünknek, belekarolt a bizonytalanul járó Alexisbe és elindultak az utcán.

Gondoltam már reggel, hogy el kellett volna hoznom az esernyőmet. Akkor is be volt borulva, de most... Most elkezdett szakadni, ahogy csak tudott. Se esernyő, se pénz nálam, hogy taxit hívjunk. Újdonsült ismerősöm is az előbb a számlához írta a fogyasztásunkat, gondolom, neki sincs sok a zsebében. Maradt a bliccelés. Ez már egy ilyen nap. Amit meg lehetett tenni egyenesen, azt tuti, hogy vele keresztbe kellett. Szóval szakadó esőben futunk a buszmegállóhoz. Vagyis futnánk, de megfogja a kezem és megállít. „Imádom az esőt!” – kicsit spicces hanglejtéssel. A hajából csavarni lehetett volna a vizet. Teljesen elázott szegény. Gykeztem a szemére összpontosítani, bár nagy volt a kísértés lefele. (Akár egy vizes póló versenyre is nevezhetett volna itt és most.) Kézen fogva sétáltunk tovább a buszmegállóhoz. Boldognak tűnt. Olyan igazán felhőtlenül boldognak a felhőkől szakadó eső ellenére. Felfoghatjuk úgy is, hogy romantikus séta az esőben. De ez engem akkor valahogy nem tudott megfogni. A cél az volt, hogy minél előbb felérjünk hozzám és száraz lehessenek. Persze, hogy ne legyen egyszerű még a buszon bealudt és úgy kellett felcipelnem a lakásba.

- Nézz oda, felébredt csipkerózsika álmából.
- Hmmm... [nyújtózás] Hol vagyunk?
- Remélem nem haragszol, hogy felhoztalak hozzám, szakadt az eső pénzem sem volt, téged is úgy kellett vállon cipelni, szóval indokolt volt...
- Persze, te kis perverz...
- Hozzád sem értem, illetve csak a derekad fogtam, mikor ugye felhoztalak.
- Nyugi, csak ugratlak. Lezuhanyozhatok? És egy inget is kérnék.
- Persze mennyi csak. Addig keresek Neked ruhát. Bocsi a felfordulásért, nem számítottam vendégre.
- Jah vettem észre. Nyugi, nálam is ilyen minden. Ja, és ne less!

Úgy tűnik, kezdenek egyenesbe jönni a dolgok. Egy nő hősünk zuhanyzójában, egy jól sikerült délután, már csak egy kis szikra kell. Egy szikra. De hogy a fenébe hozza össze azt a szikrát? Láthatóan megfogta hősünket a lány szabad jelleme. Vele sosem történt ennyi minden egyszerre, mint ezen az egy napon Alexis mellett. Mi a szerelem, ha nem egy ilyen kiszámíthatatlan dolog? Szóval már csak meg kell teremteni a helyzetet az első csókhoz. (Mert még nem volt rá egész nap alkalm. Csodálkozol? Ilyen rohanás mellett?)

Gyorsan kerestem egy tiszta inget és nadrágot, ami talán jó rá. Aztán befújtam a szobát illatosítóval, és leszórtam mindent az ágyról. Gondoltam majd oda leülünk szemtől szembe, és majd kitalálok valami szöveget... De a gépet is be kéne kapcsolni, valami halk zene kell, hogy szóljon közben. Alig egyenesedek fel, résnyire nyílik a fürdőajtó és kiszól mögüle egy vékony, mégis karakteres hang: „Te mibe szoktál törölközni?” Hoppá, az itt a szekrényen. Általában kint szoktam törölközni, mikor sietek. „Rögtön viszem”, mondom... Benyújtom a törölközőt a résen, de Ő leejtette. Ahogy mindketten lehajoltunk érte, élelem tárult a látvány. Úgy illő, ha most inkább elfordulok. –gondoltam. De ő csak mosolygott. „Mondtam, hogy ne less!” és becsukta az ajtót.

A szikra azonban máshonnan jött, jobban mondva nem olyan szikra, mire ő számított. Képzeljük el a szabad fürdőre (bla, bla... igazából a csajra) várakozó bőrig ázott hőst, aki az ablakhoz sétál. Megszabadul közben pólójától, s kinéz az ablakon. Kint még mindig szakad az eső. Lent, az utcán kocsik sora... Furcsa egy világ. Mindenki fél az esőtől. Rohannak az üzletemberek aktatásójukat a fejük fölé tartva. A buszmegállóban esernyővel várakozó szoknyás nőt éppen betérti egy motoros, aki megtalált egy méretes pocsolját. A taxiból kiszálló nő esőkabátja kapucniját fejére rántja és elindul a háztömbbe, ahonnan éppen kinézünk. Szegény Pál Úr kergeti az újságjait a szélben, amiket kifúj az újságos bódéjából... Aztán valaki hirtelen kopogtatni kezd az ajtón. Azzal a lendülettel felugró, félmeztelen emberként feje nagyot koccan a redőnyben...

Bakker! Ki a fene az ilyenkor? Ha az a lökött Andrew vagy Dave, akkor... uhhh! Az ajtónyitás után nem hittem a szememnek. A lehető legrosszabbkor! Az esőkabátos alak képében Szandy jelent meg. Gőzöm sem volt, mit akarhat, de egy biztos, semmi jó sem fog kisülni belőle, ha itt marad. Csuktam volna vissza az ajtót, de elkéstem, már belépett. „Tudod, gondolkodtam. És annyira buta dolog volt...” Meglepő már gondolkodni is tud, ezt a képességét eddig jól leplezte. „Remek, akkor gondolkodás nélkül mehetsz is! Nem érek rá...” Erre zavartalanul felemelte a vizes pólóm. Mintha a falnak beszélnék. „Szegénykém... eláztál...” Most erre mit lehet mondani? Megfogtam a vállát, hogy kitegyem a szűrét mihamarabb, de már a fürdőajtó nyikorgására lettem figyelmes. Szandy észrevette a kilépő törölközős Alexist. Nem kellett több neki, megcsókolt. Alexis kézbe kapta vizes gönceit és kirohant törölközősen. Szandy elégedett mosollyal: „Jaj, bocsi, a barátnőd volt? Szegény kis ribanc! Ilyen érzés, mikor dobnak...”

Útolsó rész

„Ma délután Budapest belvárosában közfelháborodást okozott egy ifjú nő. Az ismeretlen személy egy törölközőt viselve utazott a BKV-s Combinok egyikén.” - kezdődik az egyik kereskedelmi csatorna hírműsora. Megjelenik a háztömbből kifutó Alexis egy amatőr kamerás felvételén, majd utána a hősünk rohan. Jól kivehetően látszik a lány könnyes arca, majd az éppen megérkező sárga Combino, mint egyetlen esély a menekülésre. Kinyílnak az ajtók, (kivéve egyet, mert az szokás szerint beszorult) és a leszálló-felszálló tömegben eltűnik a női alak. Itt egy operatőri kacajjal véget ér a felvétel. A cikk után rögtön felcsörren hősünk telefonja.

Ember! Benne vagy a TV-ben! Király! – Dave szólal meg a háttérből, amúgy Robee telefonszámát írja a kijelző. Add vissza már, bakker! Szeva, Robee vagyok. A hely-ben vagyunk és most láttunk a TV-ben. – Andrew: meg a csajt is... – Mi történt?

Elrontottam mindent! Feljött hozzám Szandy, aztán mikor próbáltam kiküldeni, félreérthető pózban talált bennünket Alexis. Ezután kirohant a lakásból, én persze utána. Mondtam neki, hogy: „Várj, félreérted. Állj meg, had magyarázzam el...” de a válasz csak annyi volt, hogy: „felejts el!” „Azt hittem Te más vagy... Te is csak olyan vagy, mint a többi pasi!” Még a lépcsőházban sikerült utolérnem, ahogy átugrottam a kanyarokat, akkor megfogtam a kezét. (bíp) Ő hozzám vágta, hogy szárnalmas vagyok. Én bolond persze azzal vágtam vissza, hogy: „Te meg kiszámíthatatlan, azaz csak bonyolult, de...”. Nem tudom, honnét jött, csak jött. Nem mintha ez nem tetszene benne... (bíp-bíp) De késő bánat. Felmentem utána a BKV-ra, de mire átvergődtem a tömegben, a következő megállónál már leszállt, én pedig nem jutottam ki. Aztán egyel odébb kiszállva a törölközőről felismertem egy másikban. De nem volt nálam se bérlet, se lóvé... az a rohadt karszalag pedig ott ficegett egy ellenőrön. (bíp-bíp-bíp) Ekkora...

Az ön egyenlege a minimális érték alá csökkent. Kérem, töltsse fel egyenlegét!

Most, hogy Robee-nak is elfogyott a pénze a telójáról és hősünk se töltötte fel sajátját multhéten, a telefonos beszélgetésükből újabb fejleményt nem tudhatunk meg. Pech! Annyira nekikészült hősünk a zuhanyzásnak, hát hagyjuk lezuhanyozni! Többen is mondták már, hogy jót tesz ilyenkor. „Megtisztul a test és veled a lélek.” De kanyarodjunk vissza az ázsiai hittudományoktól és buddhai tanoktól a modern korba, hiszen ez egy modern kori történet! Itt Murphy törvényei érvényesek. Ha valami elromolhat, akkor az el is romlik... Ahogy említettem már:

„Az élet vagy sors, akárhogy is nevezzük, mindig tartogat meglepetéseket számunkra. Mindig valami új jön. Amire sosem számítunk. Általában a legkilátástalanabb helyzetekben történik valami...”

Egy ilyen kilátástalan helyzetben hősünk láthatjuk a zuhany alatt. Támasztja kezeivel a falat s közben a fejére csobogó forró víz próbálja kimosni a gondolatokat. Aztán a gőzből kilépve a tükörbe néz. Ez a trükk mindig bejön. Átvitt értelemben önmagába néz, s megkeresi a probléma megoldását. Néz, néz... Hát semmi! A megoldás kicsit közelebb van az orrához, mint ahova fókuszál.

De csak néhány szám látszik belőle. Mint derült égből villámcsapás: Egy üzenet! Néhány perccel a „nagy hazafutás” előtt valamit ideírt Alexis. Hősünk gyorsan kinyitja a meleg vizes csapot a mosdón, és megjelenik neki a teljes üzenet. Egy telefonszám, és alatta két szó: „hívj! puszi!”.

Elmentem, hogy megvitassam személyesen a tomboló érzéseim barátaimmal. Miért nem olyan egyszerű, mégis különleges lány, mint Katy? Nem tudtam megérteni Alexis szabad jellemét. Mit miért tett? Főként, hogy mi lehetett ennek a szétszórtságnak a hátterében. Mert volt egy sejtésem, hogy legbelül Ő nem volt mindig ilyen. Végül pedig a nagy kérdés: mit érzett valójában az álarc mögött irántam?

Ők rengeteg lehetőséget felvázoltak. Dave szerint el fog költözni és utoljára ki akarta tombolni magát. Andrew arra gondolt, hogy nem rég meghalt a barátja vagy szakított vele és ez viselte meg annyira, hogy az alkoholhoz forduljon. Robee feltevései közt egy eltűnt, ám halálos betegség áll vagy közeli rokonai halála. Ez már sosem derül ki...

„Ritkán adódik olyan pillanat, amely képes megváltoztatni az egész életed. Kettéosztani, ami előtte voltál, és ami utána leszel...” Ahogy korábban is megfogalmaztam. Hősünk a napok történései alatt rengeteget változott. Sosem gondolta, hogy egy metróban nyomot hagynak rajta, hogy egy csaj kimentti egy előadásról azzal, hogy gyerekük lesz. Arra sem számított, hogy halacsák etetésére fordítja apróját vagy, hogy esőben fog sétálni, majd a fürdőjében egy tükörre írva találja egy bomba csaj telefonszámát. E felkavaró, szokatlan, de mégis jó eseményeket úgy döntött, megörökíti élete további, valószínűleg unalmas részére... Hát nekilátott. Fogott papírt, ceruzát, (mikor nem voltak ezen eszközök kéznél, akkor laptopot) és elkezdte: „Főhős:” – mert ugye saját nevét mégsem írhatja. Aztán így folytatta:

„... Történetem egy szokásos sztori. Klasszikus esete, hogy egy srác megismerkedik egy elképesztően jó lánnyal és a sztori végére összejönnek. Előtte persze kell lenni kis bonyodalomnak is, hiszen a nélkül túl egyszerű lenne és túl szép is...

A valóság azonban más. – hiszen nem jöhettek össze a valóságban – Semmi sem egyszerű.

Semmi sem alakul úgy, ahogy eltervezted. Semmi sem az, aminek látszik.

Fogalmazhatnák úgy is, hogy nem semmi itt semmi... Most azt gondolnád, egy újabb ponyvaregényt tartasz a kezében, esetleg olvasol monitorodon. (De ez most lényegtelen.)

Mi értelme tovább olvasni, ha én magam is klasszikusnak nevezem és már az első pár sorban ellőttem egy elég fárasztó poént, közhelyet is?! Nem foglak meggyőzni az ellenkezőjéről. Néhol fárasztó, néhol felemelő, néhol különleges, néhol nevetségesen egyszerű. Viszont garantáltan valós lesz!” – mert saját valós történetét örökíti meg.

Elérkeztünk hát ide. A végén a kezdetekhez. Talán így a legszebb befejezni egy szomorú sztorit...

és a Ráadás

Badarság! Ki látott már olyat, hogy egy sztori nem végződik happy enddel? Ha most szomorú vége lenne, akkor megcáfolnám a címet, miszerint szokásos a sztori. Inkább kéne szokatlan sztorinak lennie. De az pedig nem olyan figyelemfelkeltő, mint így. Szóval a szokásos sztori egyben szokatlan is, mert mindenki szokatlant ír, hogy felfigyeljenek rá. Ne aggódj, már én is elvesztettem a fonalat... ☺ Szóval ott hagytuk abba, hogy azt mondtam sosem fog már kiderülni miért ilyen fura a nagy szerelmünk jelleme. És elhitted nekem? Örök hiba! Gondolom felfigyeltél rá, hogy maradt egy fontos elvarratlan szál, mégpedig a telefonszám. Hoppá! Tényleg! És ha elvarratlan egy szál, és beleakad valamibe, akkor az bizony felfeslik. Vagy nem. De ez most mindegy. Tehát megírta a főhős a saját történetét idáig. Most lássuk kicsit női szemmel a dolgokat...

Bután hangzik, tudom, de vártam, hogy felhívjon Tom. Minden nap elgondolkodtam rajta, hogy vajon észrevette-e az üzenetem a tükörrre írva. Nem kellett volna kirohanás közben azokat a fejéhez vágnom! Két héten keresztül nem hívott. Aztán egyszer megcsörrent a telóm. Nem hittem a szememnek. Ahogy felkaptam, kiesett a kezemből és a földön landolt, az aksi kiesett... na, szép, egyszer hív és akkor is azt hiszi kinyomtam. Gyorsan visszatuskoltam, aztán bekapcsoltam, hátha újra hív. Szuper! Újra megcsörrent. Reflexből felvettem. Még hallatszott a hangján, hogy fel sem fogta, hogy már beszélünk. Lehet többet kellett volna váratnom. Még úgy 3-4 kicsengést.

- *Szia! Mondd... Hahó!*
- *Szia! Tudom, hogy haragszol Rám és sok mindent vágtam a fejedhez. Engedd, had magyarázzam meg. Nem kérek második esélyt, csak lehetőséget a tisztázásra.*

- Rendben, hallgatlak.
- Aki fent volt nálam akkor, az Szandy volt, a volt barátnőm. Éppen ki akartam küldeni, mikor megláttál bennünket. Bolond egy lány. Nem fogja föl, hogy vége.
- Akkor szerencsés vagy, mert engem is bolondnak mondtál. Már van két bolondod!
- Nem, csak tudod furcsa vagy... és igazából nem tudom...
- Figyelj, Tom. Ha te ezt így látod, akkor nincs miről beszélünk tovább. Felejtsük el ezt az egészet. Tetszettél nekem, de Te más vagy.
- Egyetértek, Neked valaki olyan kell, aki tud veled pörögni, bulizni, önfeledt lenni.
- Ebben tévedsz, de legyen!
- Én csak... igazad van. Nem jöhetnénk össze. Fel kéne adnunk az énünk egymásért.
- Kíváncsi vagy, miért iszom, miért vagyok hangulatember és miért keresem a boldogságot annyira? Egy hónapja meghalt a barátom. Nem tudom őt elfeledni, és rögeszmésen keresem azt az embert, aki felvidít. De úgy érzem vétek még mással boldognak lenni. Talán később egyszer, ha összefutunk. Akkor megpróbálhatjuk. Ha az élet vagy a sors is úgy akarja...
- Rendben. Sajnálom. Szia!
- Én is, hidd el. Szia!

Ha egyszer egy véletlen miatt találkoztunk, egy másik véletlen talán újra összehozhat bennünket. Talán így van elrendelve. Az egyetemem otthagytam, s többet sosem láttam hősiemet, aki a metróban megmentett...

Úgy tűnik, ennek a történetnek nem lehet jó vége. Szép dolog a véletlen, de a való életben sajnos kevés ilyen hétköznapi csoda történik. A filmekben lehet csak ilyeneket látni. De ez itt egy könyv. Bele lehet vinni azért némi fordulatot. Tomnak, ahogy ez a beszélgetés végigfutott a gondolatai közt, odabiggyesztette az irománya elejére: „...Az élet, mások szerint a sors formálta ilyenné...”, De az odafenn csücsülő öregúr útjai kifürkészhetetlenek, tartja a biblia. Nézzük, mi történik ezután:

Egy idős bácsi tűnik fel hajnalban. Kisétál az utcára egy közeli háztömbből. Beül egy kis fa épületbe. Előveszi szemüvegjét, megtörli, majd felteszi. Kezét dörzsöli a téli hidegben, és nézi az utcán sétáló embereket. Talán keres valakit... Nem, ő nem Tom, aki még mindig várja Alexist ennyi év után. Ő Pál Úr, az újságos, ha még emlékszünk rá. Elővesz egy újságot, aminek címodalán a következő sorokat olvassa: „Bulvár: A múlt hónapban autóbalesetben elhunyt András Bertalan polgármester lánya, András Alexandra otthagya az egyetemem!”. Most figyel egy ifjú hölgy hangjára, aki a szemben lévő soron sétált. A lépcsőházból kilépő Tom fiú, aki melleleg mindig vett valami számológépes magazint tőlem, most megcsúszott a jégen és felborította a hölgyet is. Áh, már emlékszem, ő az a hölgy, aki az „Öreg tölgy helye” nevű vendéglátóban dolgozik. Talán Kata lehet a neve. Már nem emlékszem... rossz a névmemóriám...

Vélemény:

Nem értem ott azt, hogy először falusi aztán városi, túl gyorsan ugrod át a témát... inkább legyen ott több rövidebb mondat, amit könnyebb értelmezni, mint ilyen se eleje, se vége dolgok. Írj még hozzá a gyermekkorához, mondjuk: hogy hogyan jutott el abba a nagyvárosba, mikén ment még keresztül. Hol volt az a bizonyos fordulópont? Amikor megkapta élete első gépét, kb. hány éves volt? egyszóval: jobban mutasd be... NE gyorsítsd az időt, ez az egész sztory nem 20 mp alatt pörög le a valóságban :D Ennek a történetnek legalább 200 oldal jár (és akkor még keveset mondtam xD)

By: Hugi ^^

